

การใช้สถิติสัมพัทธ์ในการแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดทางวินัย
ของผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

An Application of Sati Sampachaya to Resolution in Disciplinary Misconduct of
Woman Prisoners in Nakhon Si Thammarat Central Prison

ไกรเดช นุ่นจันทร์¹, พระมหาเอกกวิน ปิยวีโร² และ สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร³

Kraidech Nunjan¹, Phramaha Ekkawin Piyaweero² and Supreecha Chamnanputthiphon³

หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

Government Program Master of Political Science, Mahamakut Buddhist University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: ¹kraidechnunjan@gmail.com

Retrieved 01-04-2023; Revised 08-05-2023; Accepted 11-05-2023

Doi: 10.14456/jappm.2024.12

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงผสมผสาน (Mix Methodology Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้สถิติสัมพัทธ์ต่อการแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยและปัญหา อุปสรรคและแนวทางการแก้ไข ปัญหาในการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้ต้องขังหญิง จำนวน 254 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของเครจซ์และมอร์แกน ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ รวม 7 คน เครื่องมือวิจัยเป็นแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า 1) การใช้สถิติสัมพัทธ์ต่อการแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายด้านตามค่าเฉลี่ยสูงสุดไปต่ำสุด คือ ด้านอ้อมโหมสัมพัทธ์ (รู้จักอย่างไม่หลง) ด้านสัปปายสัมพัทธ์ (รู้จักว่าเป็นหน้าที่) ด้านสติ ด้านสาเหตุสัมพัทธ์ (รู้จักว่าเป็นประโยชน์) และ ด้านโคจรสัมพัทธ์ (รู้จักว่าเหมาะสม) 2) ปัญหา อุปสรรค พบว่า ความไม่รู้ชัดถึงประโยชน์ที่จะได้รับการแก้ไข การไม่เข้าใจบทบาทหน้าที่ ไม่ยึดกฎหมายระเบียบ และความหลากหลายของผู้ต้องขัง 3) แนวทางการส่งเสริม ได้แก่ (1) ควรสร้างความตระหนักการคิดรอบคอบและการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล (2) ควรศึกษาเกี่ยวกับประโยชน์ที่จะเกิดจากการแก้ไขปัญา (3) ควรจัดอบรมบทบาทและหน้าที่ของเจ้าหน้าที่อย่างต่อเนื่อง (4) ควรศึกษาเรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคล และ (5) ควรอบรมให้ความรู้ด้านกฎระเบียบกฎหมายและหลักธรรมคำสั่งสอนของศาสนาอย่างสม่ำเสมอ

คำสำคัญ: การใช้หลักสติสัมปชัญญะ; การแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัย; ผู้ต้องขังหญิง

Abstract

The objectives of this research article were to study an application of Sati Sampachaya to resolution, the problem and guideline for applying the Sati Sampachaya to resolution in disciplinary misconduct of woman prisoners in Nakhon Si Thammarat Central Prison. The research sample consisted of 254 of woman prisoners in Nakhon Si Thammarat Central Prison, all of whom were determined by the Kreicie and Morgan's sample size table. Seven of the key informants were selected by purposive sampling. The employed research instrument were questionnaire and interview form. The statistics employed for the data analysis were frequency, percentage, standard deviation, and content analysis.

The findings were as follows; 1) The overall of an application of Sati Sampachaya to resolution in disciplinary misconduct of woman prisoners was at high level when considering each aspect, it was found that all aspects were at a high level. which sorted in order as follows:, Asammoha Sampachaya (obviously know without delusion), Sappai Sampachaya (obviously about the duty) Sati Satatok Sampachaya (obviously helpful) and Khojon sampachaya (obviously appropriate) and 2) the guidelines for promoting the use Sati Sampachaya to resolution were as follows: (1) It should raise awareness, thoughtfulness and rational decision-making; (2) it should learn about the benefits that will come from solving the problem.; (3) it should be training on the roles and responsibilities of staff should be provided on an ongoing basis; (4) it should study, learn and understand the differences between people; and (5) the knowledge of rules, laws and principles of religious teachings should be regularly trained.

Keywords: Developing of Sati Sampachaya; Resolution in Disciplinary Misconduct; Woman Prisoners

บทนำ

กระทรวงยุติธรรม (2560) เป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องขัง และหน่วยสุดท้ายในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา คือ กรมราชทัณฑ์ ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบดูแล ฝึกฝน ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และลงโทษผู้ต้องขัง มียุทธศาสตร์ในการปฏิบัติงาน คือ การสร้างความปลอดภัยและความสงบสุขในสังคม มุ่งเน้นแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดและการสร้างความเชื่อมั่นต่อสังคมในการดูแลผู้กระทำความผิดควบคุมการดูแลและพัฒนาพฤตินิสัยนักโทษเด็ดขาดที่ศาลพิพากษาถึงที่สุดให้รับโทษจากคุก ปัจจุบันนี้กรมราชทัณฑ์ต้องควบคุมผู้ต้องขังที่เพิ่มจำนวนมากขึ้นในทุกปี รวมถึงผู้ต้องขังแต่ละคนมีความแตกต่างทั้งด้านพื้นฐานของครอบครัว ภูมิหลังของชีวิต ตลอดจนระดับการศึกษา การเรียนรู้ รวมถึงพฤติกรรมเฉพาะบุคคลที่ต่างกันไป ซึ่งล้วนเป็นสาเหตุที่ทำให้การควบคุมผู้ต้องขังมีความยากลำบากและนำไปสู่ปัญหาอื่น ๆ อีกมากมาย และอีกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องขังโดยตรงคือ “เรือนจำ” หรือที่เรียกตามภาษาชาวบ้านว่า “คุก”

เป็นสถานที่ ซึ่งใช้คุมขัง ผู้ต้องขังที่กระทำผิดตามกฎหมายและได้รับการพิพากษาแล้ว โดยมีการแบ่งประเภทของเรือนจำตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 ไว้ดังนี้ เรือนจำกลาง เรือนจำส่วนภูมิภาค เรือนจำพิเศษ เรือนจำชั่วคราว และทัณฑสถาน โดยมีเป้าหมายเพื่อการควบคุมอย่างเคร่งครัดจนนำไปสู่การจัดกิจกรรมในเชิงแก้ไขพฤติกรรมก่อนปล่อยตัวให้เข้าสู่สังคม (พัชรินทร์ คมขำ, 2551) โดยเรือนจำทุกแห่งมีสิทธิในการลงโทษ ควบคุมและจำกัดสิทธิของผู้ต้องขังตามแต่ขอบเขตที่กรมราชทัณฑ์ได้กำหนดระเบียบวิธีการและบทลงโทษผู้ต้องขัง และมี “เจ้าพนักงานเรือนจำ” เป็นเสมือนผู้ควบคุมและดูแลพฤติกรรมของผู้ต้องขัง เป็นผู้ที่ได้รับอำนาจจากเรือนจำในการควบคุมผู้ต้องขัง ซึ่งจากกฎระเบียบและบทลงโทษดังกล่าวยังนำไปสู่อำนาจของเจ้าพนักงานเรือนจำที่มีผลต่อผู้ต้องขัง ในด้านการควบคุมและกักกันให้ขาดอิสรภาพไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม ทำให้เรือนจำเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยความกดดันจากการถูกจ้องมองและจำกัดสิทธิอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นการที่ผู้ต้องขังจะกระทำผิดวินัยของเรือนจำย่อมเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า “เจ้าพนักงานเรือนจำ” เป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อผู้ต้องขังเป็นอย่างมาก ทั้งในด้านการบังคับใช้กฎระเบียบภายในเรือนจำ การควบคุมกำกับดูแลผู้ต้องขัง และการลงโทษผู้ต้องขัง (ปฐมพล ไกรยา, 2564) ดังนั้นการป้องกันไม่ให้ผู้ต้องขังกระทำความผิดทางวินัยหรือการกระทำผิดซ้ำ เจ้าพนักงานเรือนจำจะเป็นบุคคลหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติตัวของผู้ต้องขัง ยิ่งผู้ต้องขังที่เป็นผู้หญิงด้วยแล้ว ซึ่งมีอารมณ์ ความอ่อนไหวมากกว่าผู้ชาย ถึงแม้ว่าอาจจะทำความผิดที่แตกต่างจากผู้ต้องขังชาย เพื่อให้การควบคุมผู้ต้องขังหญิงไม่ให้เกิดความผิดทางวินัย เจ้าพนักงานเรือนจำต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยการมีสติสัมปชัญญะตลอดเวลา ซึ่งสอดคล้องกับหลักธรรมในพุทธศาสนาที่ได้กล่าวว่า หลัก “สติ สัมปชัญญะ” เป็นหลักธรรมที่มีอุปการะมาก เพราะเป็นหลักธรรมที่ช่วยคอยสนับสนุนหลักธรรมอื่น ๆ ทั้งหมด สติ คือ ความระลึกได้ เป็นการใช้ความคิดอยู่กับปัจจุบันทุกขณะ ไม่เอาใจทอดทิ้งไปจากสิ่งที่เป็นอย่าง สัมปชัญญะ คือ ความรู้ตัว เป็นการระลึกเสมอว่าตัวเองเป็นใคร มีสถานะอย่างไร ควรทำหรือไม่ควรทำสิ่งใดในทุกขณะของชีวิต เมื่อมนุษย์มีความระลึกและรู้ตัวเองอยู่เสมอจะทำให้มนุษย์สามารถ ควบคุมการกระทำต่าง ๆ ไปได้ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำที่แสดงออกทางกาย แสดงออกมาทางวาจา รวมทั้งแสดงออกมาทางใจ จะเป็นไปในลักษณะที่ดีและเกิดประโยชน์อย่างสูงสุดเมื่อการกระทำต่าง ๆ เหล่านั้นมีการแสดง ออกมา (พระสุภกิจ สุปัญญา, 2564) และ หากเจ้าพนักงานเรือนจำผู้มีสติสัมปชัญญะนั้นหมายถึง 1) รู้ตัวว่า ตนกำลังทำอยู่จะเป็นประโยชน์หรือไม่ 2) รู้ตัวว่า ที่ตนกำลังทำอยู่จะเหมาะกับตนหรือไม่ 3) รู้ตัวว่า ที่ตนกำลังทำอยู่จะเป็นความทุกข์หรือสุขอย่างไร 4) รู้ตัวว่า ที่ตนกำลังทำอยู่จะเป็นความมกมายหรือไม่ และ 5) รู้ตัวว่า ที่ตนกำลังทำอยู่จะสำเร็จหรือไม่ หรือเป็นเรื่องเลื่อนลอย ไร้สาระ ย่อมสามารถจะแก้ไขปัญหาได้อย่างแน่นอน

จากข้อมูลข้างต้น เป็นเหตุผลให้ผู้วิจัย มีความสนใจที่จะศึกษาการใช้สติสัมปชัญญะต่อการแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ซึ่งการแก้ไขปัญหายังมีสติสัมปชัญญะ ย่อมนำไปสู่การลดปัญหาการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในขณะเดียวกัน

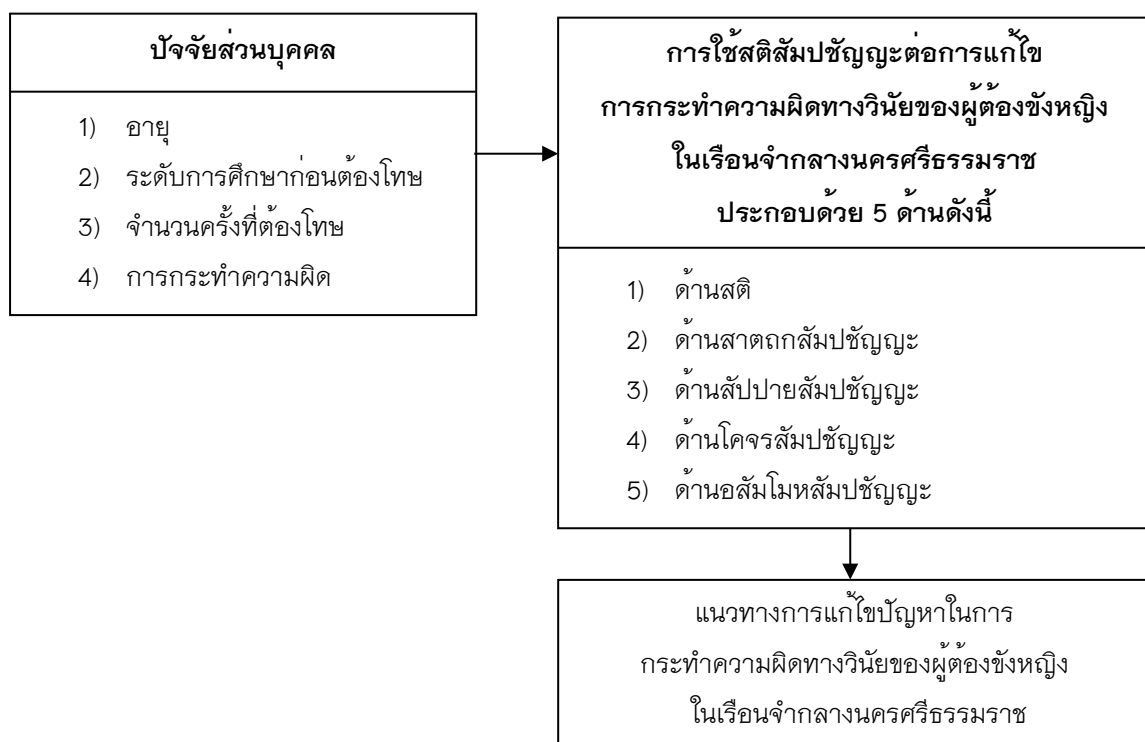
สามารถลดปัญหาความขัดแย้งที่จะเกิดขึ้นในเรือนจำได้ และจะส่งผลให้การบริหารจัดการเรือนจำเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการใช้สถิติสัมพัทธ์ต่อการแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช
2. เพื่อวิเคราะห์ปัญหา อุปสรรคและแนวทางการแก้ไขปัญหาในการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็น การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงผสมผสาน (Mixed Methodology Research) ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

การทบทวนวรรณกรรม

1. หลักสถิติสัมพัทธ์

สถิติ สัมพัทธ์ เป็นหลักธรรมที่มีอุปการะมาก ที่ว่ามีอุปการะมากเพราะเป็นหลักธรรมเบื้องต้นที่ช่วยคอยสนับสนุนหลักธรรมอื่น ๆ ทั้งหมด สถิติ คือความระลึกได้ เป็นการใช้ความคิดอยู่กับปัจจุบันทุกขณะ

ไม่เอาใจทอดทิ้งไปจากสิ่งที่เป็นอยู่ สัมปชัญญะ คือ สัมปชัญญะคือความรู้ชัด 4 ประการ คือ ประการแรก สาทถกสัมปชัญญะ คือยังคิดถึงประโยชน์ที่จะเกิดจากการกระทำและ คำพูดของตน ก่อนที่ท่านจะทำอะไรก็ตาม ประการที่สองคือ สปปายสัมปชัญญะ หมายถึง เลือกเรื่องที่เหมาะสมกับตนเอง ประการที่สามคือ โคจรสัมปชัญญะ หมายถึงมีธรรมะประจำใจ คนที่จะมีสุขภาพจิตดี จะต้องมีความระมัดระวังตลอดเวลา ประการสุดท้าย อสัสมิหสัมปชัญญะ หมายถึงการฝึกใจไม่ให้หลงลืม ต้องใช้ธรรมะ ประจำใจ ไม่ให้เกิดความหลงลืม (พระมหาสวามิ จิตตมโล (ณฺณกระโทก), 2554) สติต้องมาคู่กับสัมปชัญญะเสมอเพื่อป้องกันการระลึกอย่างเดียวแต่ขาดความรู้ตัว เช่น ในขณะที่เรากำลังทำงานอยู่นั้นเรามีสติคือระลึกว่าเรากำลังทำงาน รวบรวมสมาธิทำอย่างตั้งใจ เพื่อหวังจะให้งานนั้นสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี แต่เราขาดสัมปชัญญะ ความรู้ตัวมากำกับสติไว้ จะทำให้เราไม่รู้ว่างานที่เรา ทำนั้นเหมาะสมสำหรับเราหรือไม่ หากงานที่เราทำเป็นงานที่เกินตัว เกินความสามารถของเรา งานที่ทำย่อมไม่ออกมาดี บางครั้งอาจทำให้เราทำงานไม่สำเร็จอีกด้วย

2. การกระทำผิดทางวินัยของผู้ต้องขัง

ตาม พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 กฎกระทรวง การดำเนินการทางวินัยผู้ต้องขัง พ.ศ. 2563 โดยฐานความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังที่สามารถลงโทษได้ตามกฎกระทรวงฯ สรุปได้ดังนี้ (1) ประพฤติผิดระเบียบหรือข้อบังคับอันมีไว้สำหรับการเยียมเยียนหรือติดต่อกับบุคคลภายนอก (2) นำสิ่งของซึ่งมิใช่ของตนเข้าหรือออกจากเรือนจำโดยไม่ได้รับอนุญาต (3) ทำให้เกิดเหตุขัดข้องในการงานของผู้ต้องขังคนอื่นโดยประมาท (4) จงใจทำให้เกิดเหตุขัดข้องในการงานของผู้ต้องขังคนอื่น (5) ทำให้ทรัพย์สินของทางราชการหรือของผู้อื่นเสียหาย (6) ทำให้ทรัพย์สินของผู้อื่นเสียหาย (7) จงใจทำให้ทรัพย์สินของทางราชการหรือของผู้อื่นเสียหาย (8) จงใจทำให้ผู้อื่นหรือกิจการของเรือนจำเสียหาย (9) พยายามทำให้ผู้อื่นหรือกิจการของเรือนจำเสียหาย (10) กระทำผิดเกี่ยวกับสิ่งของต้องห้ามตามมาตรา 72 หรือมาตรา 73 (11) กระทำผิดเกี่ยวกับสิ่งของต้องห้ามตามมาตรา 72(1) หรือ (6)หรือร่วมกันกระทำความผิดทั้งในฐานะตัวการ ผู้ใช้ ผู้สนับสนุน หรือผู้ได้รับประโยชน์จากสิ่งของดังกล่าว (12) กระด้างกระเดื่องต่อเจ้าพนักงานเรือนจำ (13) กระด้างกระเดื่องต่อเจ้าพนักงานเรือนจำซึ่งมีตำแหน่งตั้งแต่ชั้นพัศดีขึ้นไป (14) ผ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับของเรือนจำ (15) ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายของเจ้าพนักงานเรือนจำ (16) พยายามหลบหนี (17) พยายามหลบหนี หรือหลบหนีไปแล้วแต่ได้ตัวกลับคืนมา (18) ทำร้ายหรือพยายามทำร้ายร่างกายผู้อื่น (19) ทำร้ายหรือพยายามทำร้ายเจ้าพนักงานเรือนจำ เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งเข้าไปปฏิบัติหน้าที่ หรือผู้ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเรือนจำ (20) ทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย (21) ก่อการทะเลาะวิวาท (22) ก่อการทะเลาะวิวาทกับผู้ต้องขัง (23) ทะเลาะวิวาทตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป (24) ก่อการทะเลาะวิวาทในขณะที่ทำการงาน (25) เล่นการพนัน (26) เล่นการพนันโดยเป็นเจ้ามือหรือสมคบกับผู้อื่นเล่นการพนันตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป (27) เสพยาเสพติด (28) เสพของมีนเมา (29) ละทิ้งหรือเพิกเฉยต่อการงานอันเป็นหน้าที่ (30) สมคบกับผู้อื่นก่อความไม่สงบเรียบร้อยขึ้น และ (31) ฐานความผิดอื่น ๆ นอกจากที่กำหนดในกฎกระทรวง (อำนาจ ผบ.ลงโทษได้ทุกสถาน แต่ไม่เกิน 3 สถาน)

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขัง พบว่า มีการวิจัยไว้หลายประเด็น เช่น การศึกษาของ นพคุณ นำจิตร์ไทย (2564) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชายเรือนจำกลางนครสวรรค์ ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชาย พบว่า หลักจรรยา 6 ที่ส่งผล ต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชายเรือนจำกลางนครสวรรค์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ส่วนปัจจัยที่ ส่งผลต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชายเรือนจำกลางนครสวรรค์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2) ความสัมพันธ์ระหว่างจรรยา 6 กับปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชาย พบว่า หลักจรรยา 6 มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับสูงกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชายเรือนจำกลางนครสวรรค์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ($r = 0.881$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 3) แนวทางการป้องกัน และแก้ไขปัญหาการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชาย พบว่า เรือนจำควรดำเนินการตามแนวทางการปฏิบัติ กล่าวคือ การกำหนดนโยบายการบริหารจัดการผู้ต้องขัง การสร้างเครือข่ายภาคีเครือข่าย ในขณะที่ พระสุภกิจ สุบุญโญ (2564) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การประยุกต์ใช้สติสัมปชัญญะสำหรับการใช้ชีวิตประจำวัน จากการศึกษา พบว่า สติคือความระลึกถึง รู้เหตุการณ์ต่าง ๆ ด้วยความถูกต้องด้วยความเป็นจริง รู้อย่างละเอียดรอบคอบ รู้เท่าทันด้วยปัญญา สัมปชัญญะคือการรู้ตัวตนของตัวเองเพื่อประพัตติตนให้เหมาะสมกับสิ่งที่ตัวเองเป็นอยู่ พบเจออยู่ สติกับกับสัมปชัญญะธรรมะ 2 ประการนี้ต่างกันตรงที่สตินึกถึงเรื่องที่ล่วงมาแล้วและที่ยังมาไม่ถึง (อดีตกาลและ อนาคตกาล) ส่วนสัมปชัญญะคือรู้ตัวในขณะที่กำลังทำพฤติกรรมอยู่ในปัจจุบัน แต่อย่างไรก็ตาม สติและสัมปชัญญะต่าง ก็ช่วยเหลือซึ่งกันและกันคือ เมื่อสติระลึกขึ้นมาได้แล้วว่าจะทำอะไร จะคิดอะไร พอลงมือทำก็รู้ตามสภาวะตามความเป็นจริงที่กำลังทำกำลังพูดและกำลังคิด ดังนั้นสติและสัมปชัญญะจึงเป็นธรรมที่มีอุปการะแก่เรามากและเป็นธรรมที่มาคู่กันเสมอที่จะช่วยเหลืออุดหนุนให้กิจการทุกอย่างสำเร็จตามความมุ่งหมายที่ตั้งเอาไว้ หลักการพัฒนาสติสัมปชัญญะทำได้โดยการเจริญภาวนาและประยุกต์ใช้

ระเบียบวิธีวิจัย

รูปแบบการวิจัย (Research design) การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงผสมผสาน (Mixed Methodology Research) ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อศึกษาการใช้สติสัมปชัญญะต่อการแก้ไขการกระทำผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) เชิงปริมาณ คือ ผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช จำนวน 734 คน และได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 254 คน โดยใช้ตารางสำเร็จรูปของเครชชีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970 อ้างใน ธีรฤดี เอกะกุล, 2543)

2) เชิงคุณภาพ คือ ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ผู้อำนวยการส่วนพัฒนาผู้ต้องขัง ผู้อำนวยการส่วนควบคุมผู้ต้องขัง หัวหน้าฝ่ายวินัยผู้ต้องขัง หัวหน้าฝ่ายควบคุมกลาง นักจิตวิทยาชำนาญการ และ เจ้าพนักงานราชทัณฑ์ชำนาญงาน รวม 7 คน เป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) เชิงปริมาณ แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามลักษณะปลายปิด (Close Ended) คำถามเป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choices) จำนวน 4 ข้อ ประกอบด้วย อายุ ระดับการศึกษา ก่อนต้องโทษ จำนวนครั้งที่ต้องโทษ และการกระทำความผิด

ตอนที่ 2 ระดับการใช้สติสัมปชัญญะต่อการแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช เป็นแบบสอบถามลักษณะปลายปิด (Close Ended) คำถามเป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choices) มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของ ลิเคิร์ท (1932) โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามพิจารณาคำนำหนักที่เกี่ยวข้องกับระดับการใช้สติสัมปชัญญะต่อการแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด เกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้สติสัมปชัญญะต่อการแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

2) เชิงคุณภาพ แบ่งการสัมภาษณ์ออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ ด้วยการกรอกข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริงเท่าที่สามารถเปิดเผยได้

ตอนที่ 2 การใช้สติสัมปชัญญะต่อการแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

ตอนที่ 3 ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการใช้สติสัมปชัญญะต่อการแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) ทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร นิยามศัพท์ และงานวิจัยเกี่ยวข้องรวมทั้งระเบียบวิธีวิจัยทางรัฐศาสตร์เพื่อหาแนวทางในการกำหนดรูปแบบของแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์

2) สร้างกรอบแนวคิดในการวิจัยจากการสังเคราะห์เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้สติสัมปชัญญะต่อการแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง มากำหนดเป็นข้อคำถาม

3) กำหนดองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของข้อคำถามโดยการสังเคราะห์การใช้สติสัมปชัญญะต่อการแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ออกมาเป็นข้อคำถามวัดระดับ จำนวน 25 ข้อ

4) แบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้นำประเด็นที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์มาตั้งเป็นคำถามเพื่อใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยผ่านการพิจารณาร่วมกันระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1) การหาค่าความเที่ยงตรง นำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยเลือกข้อที่มีค่า IOC มากกว่า 0.5

2) การหาค่าความเชื่อมั่น ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับผู้ต้องขังหญิงที่มีใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ชุด แล้วจึงนำข้อมูลที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีการทดสอบประเภทการวิเคราะห์รายข้อ เพื่อทดสอบว่าข้อความแต่ละข้อในแบบทดสอบสามารถยอมรับได้หรือไม่ หลังจากนั้นจึงพิจารณาหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาด้วยวิธีการ ของครอนบาช (Cronbach's Alpha Coefficient) (1984) โดยมีความเชื่อมั่นเท่ากับ .895

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ผู้วิจัยขอหนังสือจากทางบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตผู้บัญชาการเรือนจำกลาง นครศรีธรรมราช เพื่อแจกแบบสอบถามให้กับผู้ต้องขังหญิง

2) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปแจกให้กับผู้ต้องขังหญิง เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช คือ 254 คน และรับกลับคืนหลังจากผู้ตอบแบบสอบถามได้ตอบเสร็จเรียบร้อยแล้ว

3) ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบความเรียบร้อยสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่รับคืนจำนวน 254 ชุด แบบสอบถามมีความสมบูรณ์ทุกฉบับคิดเป็นร้อยละ 100 แล้วจึงนำมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาบันทึกลงในโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อประมวลผลข้อมูลที่ได้จัดเก็บและคำนวณค่าสถิติแล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อตอบคำถามวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบตารางประกอบความเรียงและนำผลการศึกษาที่วิเคราะห์ที่ได้มาสรุปผลการวิจัยพร้อมทั้งอภิปรายผลและเขียนข้อเสนอแนะ ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามปลายเปิดผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์เนื้อหาสำหรับสถิติที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เป็นการนำเสนอข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาโดยนำมาบรรยายถึงลักษณะของข้อมูลที่เก็บมาได้ทั้งในรูปแบบของตาราง และค่าสถิติต่าง ๆ ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

ผลการวิจัย

ผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 การใช้สถิติสัมพัทธ์ต่อการแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช โดยรวมทุกด้าน ซึ่งมีค่าแปลผลโดยรวม

ค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.20$) อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านอสมิโหสัมปชัญญะ (รู้ซัดอย่างไม่หลง) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.56$) อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านสัปปายสัมปชัญญะ (รู้ซัดว่าเป็นหน้าที่) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.33$) อยู่ในระดับมาก และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุดคือ ด้านโคจรสัมปชัญญะ (รู้ซัดว่าเหมาะสม) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.94$) อยู่ในระดับมาก ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การใช้สติสัมปชัญญะต่อการแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

(N = 254)

ข้อ	การใช้สติสัมปชัญญะต่อการแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช	ระดับความ		แปลผล
		คิดเห็น		
		$\bar{X}$	S.D.	
1.	ด้านสติ	4.17	0.77	มาก
2.	ด้านสาดถกสัมปชัญญะ (รู้ชัดว่าเป็นประโยชน์)	3.98	0.92	มาก
3.	ด้านสัปปายสัมปชัญญะ (รู้ชัดว่าเป็นหน้าที่)	4.33	0.63	มาก
4.	ด้านโคจรสัมปชัญญะ (รู้ชัดว่าเหมาะสม)	3.94	0.89	มาก
5.	ด้านอสมโหมสัมปชัญญะ (รู้ชัดอย่างไม่หลง)	4.56	0.57	มากที่สุด
โดยรวม		4.20	0.76	มาก

และผลการศึกษาจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ พบว่า

1) การแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัย ของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช จะต้องใช้สติในการวิเคราะห์ สาเหตุในการกระทำผิดวินัย หาวิธีการป้องกันทั้งกระบวนการในส่วนของผู้กระทำผิดแล้วสอบสวนสืบสวนหาข้อเท็จจริง เจริญสติอย่างเป็นแบบแผนด้วยการเจริญสติ มาตรฐาน 4 คือ การระลึกรู้ กาย เวทนา จิต และธรรม การมีสติทำให้การดำเนินงานทุกอย่างผ่านการไตร่ตรองตามความเหมาะสมแต่ละสถานการณ์

2) การนำหลักธรรมสติสัมปชัญญะ ด้านสาดถกสัมปชัญญะ (รู้ซัดว่าเป็นประโยชน์) มาแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง จะต้องรู้จักทำเป็นประโยชน์ คือ จะต้องรู้จักว่าการแก้ไขพฤติกรรม ในการกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิง เมื่อแก้ไขได้แล้วต้องเกิดประโยชน์ต่อตัวผู้ต้องขังหญิง พัฒนาประพฤติปฏิบัติในแนวทางที่ถูกต้องโดยแก้ไขที่มีความรู้ผิดรู้ชอบโดยใช้หลักธรรมคำสอนทางศาสนา มาใช้ให้ความรู้ควบคู่กันไป

3) การนำหลักธรรมสติสัมปชัญญะ ด้านสัปปายสัมปชัญญะ (รู้ซัดว่าเป็นหน้าที่) มาแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง คือการให้แนวคิดที่ว่าทุกคนเกิดมา ล้วนมีหน้าที่ต้องปฏิบัติ

และชี้แจงทำความเข้าใจว่าผู้ต้องขังหญิง มีหน้าที่อะไรในปัจจุบัน เช่น อะไรต้องปฏิบัติ อย่างไร สิ่งใดทำได้ สิ่งใดห้ามทำ และหากไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับก็จะมีผลกระทบทางวินัยเป็นต้น

4) การนำหลักธรรมสัปปัณญะ ด้านโคจรสัปปัณญะ (รู้จักว่าเหมาะสม) มาแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง จะลงโทษตามกฎหมายระเบียบที่เขียนไว้ชัดเจนให้ปฏิบัติซึ่งการลงโทษทางวินัยต้องใช้บรรทัดฐานเดียวกัน ไม่เลือกปฏิบัติ

5) การนำหลักธรรมสัปปัณญะ ด้านอัสสมิหสัปปัณญะ (รู้จักว่าไม่หลง) มาแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง หากผู้ต้องขังหญิงกระทำผิดวินัยโดยรู้ตัวว่าไม่หลงซึ่งหมายความว่ารู้ว่าผิดยังกระทำ ต้องรับโทษตามกฎหมายระเบียบอย่างชัดเจน หากเกิดจากการไม่รู้ไม่ทราบมาก่อนเป็นความผิดเพราะข้อห้ามตามระเบียบกฎเกณฑ์มีบังคับใช้เฉพาะที่เป็นในเรือนจำจะต้องอบรมชี้แจงให้ความรู้ให้ชัดเจน ฝ่ายไม่ใช่อคติส่วนตัวตัดสินใจ

ผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 พบว่า ปัญหา อุปสรรคและแนวทางการส่งเสริมการใช้สัปปัณญะต่อการแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ประกอบด้วย

1) ปัญหาและอุปสรรคการใช้สัปปัณญะต่อการแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

- (1) ความหลากหลายของผู้ต้องขัง
- (2) เจ้าหน้าที่เรือนจำไม่เข้าใจกฎหมายระเบียบเกี่ยวกับการแก้ไขการกระทำผิดอย่างชัดเจน
- (3) เจ้าหน้าที่เรือนจำและผู้ต้องขังไม่เข้าใจบทบาทหน้าที่ของตนเอง

2) แนวทางการส่งเสริมการใช้สัปปัณญะต่อการแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

(1) การใช้สติ ควรส่งเสริมและสร้างความตระหนักรู้ของการคิดอย่างรอบคอบและตัดสินใจอย่างมีเหตุผล

(2) การใช้หลักสัจธรรมสัปปัณญะ ควรศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับประโยชน์ที่จะเกิดจากการแก้ไขปัญห

(3) การให้หลักสัจธรรมสัปปัณญะ ควรจัดอบรมเกี่ยวกับหน้าที่และบทบาทของเจ้าพนักงานเรือนจำอย่างต่อเนื่อง

(4) การใช้หลักโคจรสัปปัณญะ ควรศึกษาเรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคล

(5) การใช้หลักอัสสมิหสัปปัณญะ ควรจัดอบรมให้ความรู้ด้านกฎระเบียบกฎหมายและหลักธรรมคำสั่งสอนของศาสนาอย่างสม่ำเสมอ

การอภิปรายผล

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การใช้สติสัมปชัญญะต่อการแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช” ผู้วิจัยได้นำผลที่พบจากการวิจัยมาอภิปรายเชื่อมโยงทฤษฎีแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่อไปนี้

1. ผลการศึกษา พบว่า การใช้สติสัมปชัญญะต่อการแก้ไขการกระทำความผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ อสัสมโหสัมปชัญญะ (รู้ชัดอย่างไม่หลง) ด้านสัปปายสัมปชัญญะ (รู้ชัดว่าเป็นหน้าที่) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ด้านโคจรสัมปชัญญะ เหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากหลักสติสัมปชัญญะ หมายถึง ความระลึกได้ และการรู้สึกตัวอยู่เสมอ ทั้งในขณะคิด ขณะพูด และในขณะกระทำสิ่งใด ๆ ด้วยความระลึกในขณะนั้นว่า สิ่งใดควรทำ สิ่งใดไม่ควรทำ โดยมีให้ความคิด และการกระทำมาอยู่ภายใต้ความประมาท ซึ่งสามารถนำมาใช้ในการแก้ไขปัญหาเนื่องจากเป็นกระบวนการหรือขั้นตอนที่ผ่านการคิด โดยอาศัยความรู้ ประสบการณ์ ในการจัดอุปสรรค หรือปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการ ซึ่งสอดคล้องกับประพันธ์ศิริ สุเสารัจ (2556) ได้กล่าวว่าการคิดแก้ปัญหาเป็นกระบวนการคิดพิจารณาไตร่ตรองอย่างพินิจพิเคราะห์สิ่งต่าง ๆ ที่เป็นประเด็นสำคัญของเรื่องหรือสิ่งต่าง ๆ ที่คอยก่อกวน และสร้างความรำคาญ สร้างความยุ่งยากสับสน และความวิตกกังวล และพยายามหาหนทางคลี่คลายสิ่งเหล่านั้นให้ปรากฏ และหาหนทางขจัดปัดเป่าสิ่งที่เป็นปัญหาก่อความรำคาญ ความวิตกกังวล ความยุ่งยากสับสนให้หมดไป และสามารถนำมาใช้กับการป้องกันไม่ให้ผู้ต้องขังกระทำความผิดทางวินัยหรือการกระทำผิดซ้ำ เจ้าพนักงานเรือนจำจะเป็นบุคคลหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติตัวของผู้ต้องขัง ยิ่งผู้ต้องขังที่เป็นผู้หญิงด้วยแล้ว ซึ่งมีอารมณ์ ความอ่อนไหวมากกว่าผู้ต้องขังชาย ถึงแม้ว่าอาจจะทำความผิดที่แตกต่างจากผู้ต้องขังชาย เพื่อให้การควบคุมผู้ต้องขังหญิงไม่ให้กระทำความผิดทางวินัย เจ้าพนักงานเรือนจำต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยการมีสติ สัมปชัญญะตลอดเวลา สอดคล้องกับงานวิจัยของจารุวรรณ พึ่งเพียร (2561) ได้ทำการ ศึกษาเรื่อง วิธีการพัฒนาจิตให้เกิดพุทธปัญญา ผลการศึกษา พบว่า พุทธปัญญาของพระพุทธศาสนาคือการรู้ความจริงด้วยการสร้างสติสัมปชัญญะต่อเนื่องจนจิตปล่อยวางเข้าสู่ความดับทุกข์ การพัฒนาจิตให้เข้าสู่ความสมบูรณ์ได้ โดยมีการรู้แจ้งตามความเป็นจริงเป็นลักษณะมีการกระทำอารมณ์ให้แจ่มแจ้งเป็นกิจมีความไม่หลงในอารมณ์เป็นอาการปรากฏมีความใส่ใจเป็นอันดีในอารมณ์นั้นมีวินัยที่บริบูรณ์ด้วยปัญญา มีความห่างจากกิเลสทั้งหลายและมีปฏิสนธิจิตเป็นไตรเหตุเป็นเหตุใกล้การจะเข้าถึงความพ้นทุกข์ได้ต้องพัฒนาปัญญาในระดับต่าง ๆ ตามหลักคำสอนของพระพุทธศาสนา โดยเน้นให้เกิดสติสัมปชัญญะรู้ตัวอยู่ทุกขณะจิต เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านอัสัสมโหสัมปชัญญะ (รู้ชัดอย่างไม่หลง) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องจาก อัสัสมโหสัมปชัญญะ (รู้ชัดว่าไม่หลง หรือตระหนักในตัวเนื้อหาสภาวะ ไม่หลงไหลพัวพันเพื่อน คือเมื่อไปไหน ทำอะไร ก็รู้ตัวตระหนักชัดในการเคลื่อนไหว หรือในการกระทำนั้น และในสิ่งที่กระทำนั้น ไม่หลง ไม่สับสนงะอะพะพันเพื่อน เข้าใจล่วงตลอดไปถึงตัวสภาวะในการกระทำที่เป็นไปอยู่นั้น ว่าเป็นเพียงการประชุมกันของ

องค์ประกอบและปัจจัยต่าง ๆ ประสานหนุนเนื่องกันขึ้นมาให้ปรากฏ เป็นอย่างนั้น หรือสำเร็จกิจนั้น ๆ รู้ทันสมมติ ไม่หลงสภาวะเช่นยึดเห็นเป็นตัวตน โดยสาระคือ ความรู้ตระหนัก ในเรื่องราว เนื้อหา สาระ และสภาวะของสิ่งที่ตนเกี่ยวข้องหรือกระทำอยู่นั้น ตามที่เป็นจริงโดยสมมติสัจจะ หรือตลอดถึงโดยปรมาตมสัจจะ มิใช่พรวดพราดทำไป หรือสักว่าทำ มิใช่ทำอย่างมงายไม่รู้เรื่อง และไม่ถูกหลอกให้ลุ่มหลงหรือเข้าใจผิดไปเสียด้วยความพรัมัว หรือด้วยลักษณะอาการภายนอกที่ยั่วยุ หรือเย้ายวนเป็นต้น (พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตฺโต), 2565)

2. ปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้สถิติสัมพัทธ์ต่อการแก้ไขการกระทำผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ปัญหา อุปสรรค พบว่า ความไม่รู้ชัดถึงประโยชน์ที่จะได้รับการแก้ไข การไม่เข้าใจบทบาทหน้าที่ ไม่ยึดกฎหมายระเบียบ และความหลากหลายของผู้ต้องขังแนวทางการส่งเสริมการใช้สถิติสัมพัทธ์ต่อการแก้ไขการกระทำผิด มีดังนี้ 1) การใช้สถิติ ควรส่งเสริมและสร้างความตระหนักของการคิดอย่างรอบคอบและตัดสินใจอย่างมีเหตุผล 2) การใช้หลักสถิติสัมพัทธ์ ควรศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับประโยชน์ที่จะเกิดจากการแก้ไขปัญหา 3) การให้หลักสปีปายาสสัมพัทธ์ ควรจัดอบรมเกี่ยวกับหน้าที่และบทบาทของเจ้าพนักงานเรือนจำอย่างต่อเนื่อง 4) การใช้หลักโคจรสัมพัทธ์ ควรศึกษาเรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคล และ 5) การใช้หลักอสมมุติสัมพัทธ์ ควรจัดอบรมให้ความรู้ด้านกฎระเบียบกฎหมายและหลักธรรมคำสั่งสอนของศาสนาอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ อังคณา ลังการวงศ์ (2552) ได้เสนอขั้นตอนในการพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาวัว 4 ขั้น ดังนี้ (1) ขั้นระบุปัญหาวิเคราะห์ ประโยชน์ที่เป็นปัญหาหรือตั้งปัญหา หมายถึง ความสามารถในการบอกปัญหาภายในขอบเขตที่กำหนด (2) ขั้นนิยามสาเหตุของปัญหา โดยแยกแยะจากลักษณะที่สำคัญ หรือวิเคราะห์ปัญหา หมายถึง ความสามารถในการบอกสาเหตุที่แท้จริงหรือสาเหตุที่เป็นไปได้ของปัญหาจากสถานการณ์ที่กำหนด (3) ขั้นค้นหาแนวทางแก้ปัญหามาตั้งสมมติฐานหรือวิธีการแก้ปัญหามา หมายถึง ความสามารถในการหาวิธีการแก้ปัญหามาให้ตรงกับสาเหตุของปัญหา (4) ขั้นพิสูจน์คำตอบ หมายถึง ผลลัพธ์ที่ได้จากปัญหาหรือตรวจสอบผลลัพธ์ จะหมายถึง ความสามารถในการอธิบายที่เกิดขึ้นหลังจากใช้วิธีการแก้ปัญหามาว่าผลที่เกิดขึ้นจะเป็นอย่างไร สอดคล้องกับงานวิจัยของนพคุณ นำจิตร์ไทย (2564) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชายเรือนจำกลางนครสวรรค์ ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการป้องกัน และแก้ไขปัญหการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชาย พบว่า เรือนจำควรดำเนินการตามแนวทางการปฏิบัติ กล่าวคือ การกำหนดนโยบาย การบริหารจัดการผู้ต้องขัง การสร้างเครือข่ายภาคีเครือข่าย

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

จากการศึกษา “ การใช้สถิติสัมพัทธ์ต่อการแก้ไขการกระทำผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ” พบว่า การกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิงเกิดขึ้นได้ทุกวัน แต่ก็มีส่วนที่น้อยกว่าผู้ต้องขังชาย ดังนั้นเจ้าพนักงานเรือนจำ จำเป็นจะต้องใช้สถิติ และ มีความรู้ตัวอยู่

ตลอดเวลาในการปฏิบัติหน้าที่ โดยเฉพาะจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายหรือกฎระเบียบของกรมราชทัณฑ์ โดยเฉพาะจะต้องใช้สติในการตีความการกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิง เพราะเมื่อกระทำผิดทางวินัยแล้วย่อมมีบทลงโทษ เช่นเดียวกันเจ้าพนักงานเรือนจำจะต้องพิจารณาอย่างถี่ถ้วนในการลงโทษผู้ต้องขัง โดยให้หลักกฎหมายและการตีความอย่างมีสติสัมปชัญญะ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

การใช้สติสัมปชัญญะต่อการแก้ไขการกระทำผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลาง นครศรีธรรมราช มีข้อเสนอแนะเป็นรายด้านดังนี้

ด้านสติ ควรส่งเสริมให้ผู้ต้องขังมีสติและคิดอย่างมีวิจารณญาณ เช่น การจัดกิจกรรมร่วมกับวัด หรือมัสยิด โดยการนำพระหรือโต๊ะอิหม่าม มาให้ความรู้ หลักธรรมตามศาสนา เพื่อลดการกระทำผิด

ด้านสาดถกสัมปชัญญะ ควรส่งเสริมการจัดสวัสดิการและสภาพแวดล้อมภายในเรือนจำเพื่อให้ผู้ต้องขังมีความเป็นอยู่ที่ดีที่สุด

ด้านศีลภาวนา องค์การบริหารส่วนจังหวัดราชบุรี จัดกิจกรรมเข้าวัดฟังธรรมนำศีล 5 มาปฏิบัติในชีวิตประจำวัน

ด้านสปปายสสัมปชัญญะ ควรจัดกิจกรรมที่สร้างความตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาให้กับผู้ต้องขังอย่างต่อเนื่อง

ด้านโคจนสัมปชัญญะ เรือนจำควรจัดให้มีอาหารที่มีคุณภาพและปริมาณที่เพียงพอกับผู้ต้องขัง

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

1) ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดทางวินัยของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำกลาง นครศรีธรรมราช

2) ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการนำหลักธรรมทางศาสนากับประสิทธิภาพในการแก้ไขปัญหาของเจ้าพนักงานเรือนจำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงยุติธรรม. (2560). รายงานประจำปี 2560 กรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม. กรุงเทพฯ: กรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม.

จารุวรรณ พึ่งเพียร. (2561). วิธีการพัฒนาจิตให้เกิดพุทธปัญญา. วารสาร มจร พุทธศาสตร์ปริทรรศน์, 2(2), 1-19.

ธีรวุฒิ เอกะกุล. (2543). ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 1.

อุบลราชธานี: สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.

- นพคุณ นำจิตร์ไทย. (2564). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชายเรือนจำกลางนครสวรรค์. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 7(2), 97–110.
- ปฐมพล ไกรยา. (2564). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังชาย : กรณีศึกษาเรือนจำกลางสมุทรปราการ (การค้นคว้าอิสระรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ประพันธ์ศิริ สุเลารัจ. (2556). การพัฒนาการคิด. กรุงเทพฯ: 9119 เทคนิคพรินติ้ง.
- พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต). (2565). พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม. สืบค้นหาเมื่อ 10 สิงหาคม 2565, จาก https://84000.org/tipitaka/dic/d_item.php?i=189
- พระมหาสวาท จตุตมโล (อุณกระโทก). (2554). การศึกษาเจตคติ และความเข้าใจเกี่ยวกับเบญจกัลยาณธรรมในพระพุทธศาสนา ศึกษาเฉพาะกรณี: ชุมชนวัดโพธิ์เรียง เขตบางกอกน้อยกรุงเทพมหานคร (วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระสุภกิจ สุปัญญา. (2564). การประยุกต์ใช้สถิติสัมพัทธ์สำหรับการใช้ชีวิตประจำวัน. *วารสารรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*, 4(2), 99–107.
- พัชรินทร์ คมขำ. (2551). ความต้องการดูแลสุขภาพของผู้ต้องขัง (วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อังคณา ลังกางศ์. (2552). ความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยเสริมเกมวิทยาศาสตร์ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- Cronbach, J.L. (1984). *Essential of Psychology and Education*. New York: Mc-Graw Hill
- Likert, R.A. (1932). Technique for the Measurement of Attitudes. *Arch Psychological*, 25(140), 1–55.